

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 14.1.2014
COM(2014) 1 final

2014/0005 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

În iunie 2005, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Regulamentul a intrat în vigoare la 30 iulie 2006.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care a dobândit forță juridică obligatorie odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona în decembrie 2009, se aplică instituțiilor, organismelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, precum și statelor membre atunci când acestea pun în aplicare dreptul Uniunii.

Comisia Europeană a modificat anexele II și III la regulamentul respectiv prin intermediul Regulamentului (UE) nr. 1352/2011 de punere în aplicare, care a intrat în vigoare la 21 decembrie 2011, în special în vederea stabilirii unor controale asupra exporturilor de anumite medicamente, pentru a preveni utilizarea unor astfel de produse pentru a aplica pedeapsa capitală (execuție prin injecție letală). Modificarea a fost însoțită de orientări pentru aplicarea articolelor 5 și 6 din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005, astfel cum se prevede în documentul de lucru al serviciilor Comisiei SEC(2011)1624 din 20 decembrie 2011.

De asemenea, Comisia a început revizuirea Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 în integralitatea sa, în special în urma Rezoluției Parlamentului European din 17 iunie 2010¹. În primăvara anului 2012, Comisia a publicat o invitație de depunere a candidaturilor în vederea stabilirii unui grup de experți care să îi ofere asistență cu privire la revizuire. În perioada cuprinsă între iulie 2012 și iulie 2013, grupul de experți s-a întâlnit de șase ori la Bruxelles cu serviciile relevante ale Comisiei.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

În urma publicării Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1352/2011 al Comisiei, o serie de producători de medicamente din UE și-au exprimat opoziția față de utilizarea produselor acestora pentru a impune pedeapsa capitală. Producătorii din UE ai unui medicament care nu face obiectul controalelor la export, dar care ar putea fi folosit pentru injecții letale în Statele Unite ale Americii, au informat Comisia Europeană cu privire la măsurile pe care le-au luat pentru a se asigura că distribuitorii lor din țările terțe împiedică furnizarea produsului respectiv în scopul impunerii pedepsei capitale. Atât producătorii exportatori, cât și autoritățile competente au indicat că actualul sistem de controlare a exporturilor de medicamente, care reprezintă un număr mare de operațiuni de export pe an, este inutil de complicat.

Grupul de experți a avut o contribuție importantă în procesul de revizuire, în special în ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și pe tema bunurilor comercializate ca fiind corespunzătoare pentru asigurarea respectării legii, care sunt susceptibile de a fi utilizate pentru a impune tortura sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Experții au fost în favoarea adoptării unor măsuri suplimentare pentru a contribui la prevenirea încălcării drepturilor omului, dar au recunoscut, de asemenea, că restricțiile privind comerțul trebuie să fie evaluate pe o altă bază decât o simplă interdicție de folosire a echipamentului în scopul aplicării legii.

¹ Rezoluția P7_TA(2010)0236, JO C 236 E, 12.8.2011, p. 107.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1 Controlul exporturilor vizând pedeapsa capitală

Începând cu 21 decembrie 2011, anexa III include o secțiune intitulată „Produse care ar putea fi utilizate pentru execuția ființelor umane prin injecție letală”. Controlul exporturilor aferente ar trebui să fie aplicat pentru a preveni utilizarea unor astfel de produse în scopul impunerii pedepsei capitale în țările terțe. Textul actual al Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 instituie un regim de control al exporturilor care urmărește să împiedice utilizarea bunurilor exportate din UE în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Ar trebui să se introducă în regulament un capitol specific privind controlul exporturilor care ar trebui să fie aplicat în vederea prevenirii utilizării bunurilor controlate pentru a impune pedeapsa capitală, precum și o listă specifică a bunurilor controlate, care va fi denumită în continuare anexa IIIa, care să clarifice scopul și modalitățile de efectuare a controalelor.

În general, tortura și alte forme de pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante sunt ilegale și în multe cazuri nu sunt practicate la nivel național, mai ales având în vedere faptul că instrumentele internaționale interzic tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, fără excepție. În schimb, pedeapsa capitală este prevăzută, de regulă, de lege, în cazul în care țara respectivă nu a abolit-o. Prin urmare, este necesar să se găsească un răspuns la întrebarea dacă o țară ar trebui să fie scutită de controalele care vizează prevenirea pedepsei capitale.

În 1983, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare Convenția europeană a drepturilor omului) a fost completată de Protocolul nr. 6 privind interzicerea pedepsei cu moartea. Protocolul a permis statelor includerea unei dispoziții statutare privind pedeapsa cu moartea pentru acte săvârșite în timp de război sau de pericol iminent de război. În 2003, Protocolul nr. 13 a interzis pedeapsa cu moartea în toate circumstanțele. Protocoalele respective au fost ratificate de către statele membre ale UE și, de asemenea, de o serie de alte state care sunt membre ale Consiliului Europei. Albania, Andorra, Bosnia și Herțegovina, Georgia, Islanda, Liechtenstein, Fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, Moldova, Muntenegru, Norvegia, San Marino, Serbia, Elveția, Turcia și Ucraina le-au ratificat și au abolit pedeapsa capitală în toate circumstanțele. Armenia și Azerbaidjan au ratificat doar Protocolul nr. 6.

În 1989, Adunarea Generală a ONU a adoptat și a proclamat cel de al doilea Protocol facultativ la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care vizează abolirea pedepsei cu moartea. Statele părți la protocol se angajează să abolească pedeapsa cu moartea, însă articolul 2 le permite să formuleze o rezervă, în momentul ratificării sau al aderării, care prevede aplicarea pedepsei cu moartea în urma unei condamnări pentru o infracțiune foarte gravă de natură militară săvârșită pe timp de război. Pe lângă statele membre ale UE și o serie de alte state europene, Argentina, Australia, Benin, Bolivia, Canada, Capul Verde, Columbia, Costa Rica, Djibouti, Ecuador, Guineea-Bissau, Honduras, Kârgâzstan, Liberia, Madagascar, Mexic, Mongolia, Mozambic, Namibia, Nepal, Noua Zeelandă, Nicaragua, Panama, Paraguay, Filipine, Rwanda, São Tomé și Príncipe, Seychelles, Africa de Sud, Timorul de Est, Turkmenistan, Uruguay, Uzbekistan și Venezuela au devenit părți la protocol fără rezerve. Azerbaidjan, Brazilia și Chile au aderat, de asemenea, însă au formulat rezerva prevăzută la articolul 2.

Având în vedere angajamentele internaționale ferme în conformitate cu Protocolul nr. 13 la Convenția europeană a drepturilor omului sau, fără rezerva de la articolul 2, cel de al doilea Protocol facultativ la Pactul internațional privind drepturile civile și politice, nu este necesar ca exporturile către statele care sunt părți la unul dintre protocoalele respective să fie supuse

autorizării specifice pentru a împiedica utilizarea bunurilor în cauză în vederea impunerii pedepsei capitale, acestea putând face obiectul unei autorizații generale de export. Autorizația ar trebui să fie supusă unor condiții adecvate pentru a evita deturnarea bunurilor către o țară care nu a abolit pedeapsa capitală fără controlul prealabil al autorităților competente. Prin urmare, autorizația generală ar trebui să se aplice numai în cazul în care utilizatorul final al bunurilor exportate este stabilit în țara de destinație și nu are loc un re-export către o altă țară. În cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite, ar trebui să se înainteze autorităților competente o cerere pentru emiterea unei autorizații specifice sau globale.

3.2 Măsuri suplimentare privind bunurile incluse pe listă

În ceea ce privește controlul actual al exporturilor aplicat în vederea împiedicării utilizării bunurilor exportate din UE pentru a impune pedeapsa capitală, tortura sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, s-a sugerat că la restricțiile comerciale actuale ar trebui să se adauge restricții privind serviciile de intermediere, asistența tehnică și tranzitul. În această privință, probleme similare apar atunci când se analizează dacă astfel de restricții sunt necesare și proporționale pentru a împiedica utilizarea bunurilor enumerate în anexa IIIa în vederea impunerii pedepsei capitale, pe de o parte, sau pentru a împiedica utilizarea bunurilor enumerate în anexa III în vederea torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, pe de altă parte. Prin urmare, se poate realiza o singură evaluare, deși scopul acesteia și eventualele derogări ar fi diferite, dacă restricțiile suplimentare sunt considerate necesare și proporționale.

3.2.1 Servicii de intermediere privind bunurile enumerate în anexa II

În ceea ce privește echipamentele sau bunurile enumerate în anexa II, dispozițiile actuale (articolele 3 și 4) reglementează deja furnizarea de asistență tehnică, iar definițiile importului și exportului garantează că intrarea și ieșirea echipamentelor sau a bunurilor de tranzit intră sub incidența interdicțiilor. Furnizarea de servicii de intermediere în legătură cu astfel de echipamente sau bunuri nu este interzisă. În temeiul definiției serviciilor de intermediere din Regulamentul (CE) nr. 428/2009, care instituie un regim UE pentru controlul exporturilor, al transferului, al serviciilor de intermediere și al tranzitului de produse cu dublă utilizare, serviciile de intermediere privind echipamente sau bunuri care nu se află în UE ar putea fi interzise. Aceasta ar adăuga o dimensiune utilă la actuala interdicție, care vizează numai echipamentele sau bunurile aflate în UE. Având în vedere faptul că singura utilizare a echipamentelor sau a bunurilor enumerate în anexa II este interzisă, interzicerea furnizării de servicii de intermediere este o măsură necesară și proporțională pentru protejarea moralității publice.

3.2.2 Servicii de intermediere privind bunurile enumerate în anexa III sau în anexa IIIa și tranzitul bunurilor respective

Exporturile de echipamente sau bunuri enumerate în anexa III sau în anexa IIIa fac obiectul controalelor. Echipamentele sau bunurile în cauză au utilizări atât legitime, cât și nelegitime, o caracteristică pe care o au în comun cu produsele cu dublă utilizare, reglementate de Regulamentul (CE) nr. 428/2009. Regulamentul respectiv nu prevede ca furnizarea de servicii de intermediere să fie supusă unor controale amănunțite și nici nu dispune controlul amănunțit al tuturor bunurilor de tranzit. Autoritățile competente pot, în anumite cazuri, să informeze brokerul că bunurile în cauză sunt sau pot fi destinate, integral sau parțial, utilizării pentru dezvoltarea, producerea, manipularea, funcționarea, întreținerea, depozitarea, detectarea, identificarea sau diseminarea armelor chimice, biologice sau nucleare sau a altor dispozitive nucleare explozive ori pentru dezvoltarea, producerea, întreținerea sau depozitarea rachetelor purtătoare de astfel de arme. Din aceleași motive, acestea pot interzice tranzitul anumitor bunuri.

În timp ce interzicerea torturii sau a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante și a pedepsei capitale are un fundament juridic în dreptul internațional, restricțiile corespunzătoare privind comerțul nu sunt reglementate de norme internaționale. Prin aceasta Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 se diferențiază de Regulamentul (CE) nr. 428/2009, care pune în aplicare o serie de regimuri internaționale de control al exporturilor. Având în vedere faptul că regulamentul din 2009 se referă la securitatea internațională, colectarea de informații de către statele membre și țările terțe în ceea ce privește armele chimice, biologice și nucleare și vectorii acestora este bine dezvoltată. Cu toate acestea, în ceea ce privește echipamentele sau bunurile care ar putea fi utilizate în vederea aplicării pedepsei capitale, a torturii sau a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, este puțin probabil că se colectează astfel de informații și autoritățile competente nu dețin, probabil, datele de care au nevoie pentru a informa un exportator cu privire la utilizarea finală prevăzută.

În cazul în care se aplică restricții comerciale, acestea nu ar trebui să depășească ceea ce este proporțional. Se consideră că această cerință se opune aplicării de controale amănunțite asupra tranzitului și furnizării de servicii de intermediere în legătură cu echipamentele sau bunurile enumerate în anexa III sau în anexa IIIa, deoarece acestea din urmă au utilizări legitime, dar ar putea fi utilizate, de asemenea, în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante ori în scopul impunerii pedepsei capitale, după caz. Având în vedere faptul că astfel de acte încalcă moralitatea publică, brokerii cu sediul în UE nu ar trebui să obțină beneficii din promovarea comerțului sau din facilitarea acestora prin alte mijloace. Prin urmare, ar trebui să existe o interdicție privind furnizarea de servicii de intermediere aferente de către orice broker care este conștient de faptul că echipamentele sau bunurile controlate care urmează să fie livrate către o țară terță, dar care nu se află în UE, sunt sau pot fi destinate unei astfel de utilizări. Interdicția s-ar aplica inclusiv în cazul în care, într-o situație excepțională, autoritățile competente dispun de suficiente date pentru a informa brokerul cu privire la destinația finală.

Bunurile de tranzit care părăsesc teritoriul vamal al UE către o destinație dintr-o țară terță sunt bunuri care au fost expediate dintr-o altă țară terță. Interdicția privind exportul bunurilor de acest tip către o țară terță de către un operator economic care este conștient de faptul că bunurile sunt sau pot fi destinate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, se aplică, de regulă, unui operator economic care nu este stabilit în UE și, prin urmare, trebuie să fie aplicată într-o țară terță. Dat fiind că informațiile privind utilizatorul final nu se află, de regulă, la dispoziția operatorilor economici care transportă bunuri în tranzit pe teritoriul vamal al UE, nu este considerată proporțională impunerea unei interdicții asupra transportatorului. În consecință, o interdicție bazată pe cunoștințele unui operator economic cu privire la utilizarea prevăzută pentru bunurile de tranzit enumerate în anexa III sau în anexa IIIA nu ar fi adecvată.

3.2.3 Asistența tehnică legată de bunurile enumerate în anexa III sau în anexa IIIa

În ceea ce privește asistența tehnică legată de bunurile enumerate în anexa III sau în anexa IIIa, în prezent nu există niciun control asupra furnizării unei asistențe de acest tip către țările terțe. Regulamentul (CE) nr. 428/2009 nu conține o dispoziție explicită privind asistența tehnică, dar include transmiterea elementelor de tehnologie și software (cuprinse în listă) în definiția exporturilor. Deși „asistența tehnică” poate avea un sens ușor mai larg decât transmiterea de elemente de tehnologie, transmiterea face obiectul unor controale amănunțite. Regulamentul (CE) nr. 428/2009 pune în aplicare o serie de regimuri internaționale de control al exporturilor și se referă la securitatea internațională. Acesta are drept scop prevenirea proliferării armelor chimice, biologice și nucleare și a vectorilor acestora. Prin urmare, transmiterea elementelor de tehnologie și software este controlată pentru a împiedica o țară să

își dezvolte posibilitățile proprii de fabricare a unor bunuri pe care UE le controlează și nu dorește să le exporte către țara respectivă.

Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 vizează să împiedice aprovizionarea anumitor utilizatori finali care ar utiliza echipamentele sau bunurile relevante provenite din UE în scopul torturii și al altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante sau în scopul impunerii pedepsei capitale, și nu să împiedice țările terțe să achiziționeze tehnologii legate de astfel de echipamente sau bunuri. Controalele amănunțite privind furnizarea de asistență tehnică legată de echipamentele sau bunurile enumerate nu sunt considerate proporționale. Dat fiind că pedeapsa capitală, tortura și alte forme de pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante încalcă moralitatea publică, furnizorii de asistență tehnică cu sediul în UE nu ar trebui să obțină beneficii din promovarea comerțului sau din facilitarea acestora prin alte mijloace. Prin urmare, ar trebui să existe o interdicție privind furnizarea de asistență tehnică de către orice persoană care are cunoștință de faptul că echipamentele sau bunurile controlate la care se referă asistența furnizată către o țară terță sunt sau pot fi destinate pentru o astfel de utilizare. Interdicția s-ar aplica inclusiv în cazul în care, într-o situație excepțională, autoritățile competente dispun de suficiente date pentru a informa furnizorul de asistență tehnică cu privire la destinația finală a bunurilor la care se referă asistența.

3.3 Definiția torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante

Definiția torturii utilizată în scopul Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 a fost preluată din Convenția ONU din 1984 împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Deși se bazează pe acest instrument internațional, sintagma „alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante” nu este definită în Convenția ONU. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului indică faptul că definiția din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 trebuie să fie reexaminată. În conformitate cu articolul 52 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a UE, în măsura în care Carta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și domeniul de aplicare a drepturilor respective sunt aceleași cu cele prevăzute de convenția menționată.

Definiția din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 vizează în prezent acte care provoacă „durere sau suferințe importante”, în timp ce definiția torturii se referă la „durere sau suferințe acute”. În loc să se bazeze pe diferite grade de durere sau suferință, distincția dintre tipurile de acte ar trebui să țină seama de prezența sau absența intenției de a cauza durere sau suferință și de utilizarea durerii sau a suferințelor într-un scop inclus în definiția torturii. În hotărârea sa din 13 decembrie 2012 în cauza Khaled El-Masri / FYROM (Cererea nr. 39630/09), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, cu privire la articolul 3 din Convenția europeană a drepturilor omului și cu trimitere la jurisprudența anterioară:

„196. Pentru ca relele tratamente să se încadreze în domeniul de aplicare al articolului 3, acestea trebuie să atingă un nivel minim de severitate. Evaluarea acestui nivel minim depinde de toate circumstanțele cazului, cum ar fi durata tratamentului, efectele sale fizice sau mentale și, în unele cazuri, sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei.... Alți factori includ scopul în care tratamentul a fost aplicat, împreună cu intenția sau motivația care stă la baza acestuia...”

197. Pentru a stabili dacă o anumită formă de rele tratamente trebuie clasificată drept tortură, instanța trebuie să țină seama de distincția stabilită la articolul 3 între această noțiune și cea de tratament inuman sau degradant. Această distincție pare să fi fost inclusă în Convenție pentru a permite ca stigmatul special al «torturii» să se aplice numai tratamentului inuman deliberat care determină suferințe foarte grave,

provocate cu cruzime... Pe lângă gravitatea tratamentului, există un element adecvat, astfel cum se recunoaște în Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, care a intrat în vigoare la 26 iunie 1987, care definește tortura cu trimitere la provocarea intenționată de durere sau suferințe acute cu scopul, printre altele, de a obține informații, de a aplica pedepse sau de a intimida (articolul 1 din Convenția Organizației Națiunilor Unite)....”

În ceea ce privește excluderea din ambele definiții a durerii sau a suferințelor care rezultă exclusiv din sancțiuni legitime, o clarificare este necesară. În timp ce privarea de libertate este, în principiu, o sancțiune legitimă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului susține că statul în cauză are responsabilitatea de a asigura condiții de detenție compatibile cu respectarea demnității umane, de a garanta că modul și metoda de executare a sancțiunii nu supun persoana deținută la un stres sau la dificultăți de o intensitate care depășește nivelul inevitabil de suferință inerentă detenției și că, având în vedere condițiile practice ale detenției, sănătatea și bunăstarea sa sunt protejate în mod adecvat. Jurisprudența arată că efectele cumulative ale condițiilor de detenție pot conduce la o încălcare a articolului 3 din Convenția europeană a drepturilor omului, în special acolo unde celulele sunt suprapopulate și condițiile sunt, în general, insalubre. Următoarele hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului oferă câteva exemple de astfel de încălcări:

15 iulie 2002, V. Kalashnikov / Rusia (Cererea nr. 47095/99),
4 februarie 2003, F. Van der Ven / Țările de Jos (Cererea nr. 50901/99),
11 martie 2004, P. Iorgov / Bulgaria (Cererea nr. 40653/98),
8 iulie 2004, I. Ilașcu și alții / Moldova și Rusia (Cererea nr. 48787/99),
20 noiembrie 2008, A. Ișyar / Bulgaria (Cererea nr. 391/03),
2 iulie 2009, M. Kochetkov / Estonia (Cererea nr. 41653/05),
16 iulie 2009, I. Sulejmanovic / Italia (Cererea nr. 22635/03),
10 ianuarie 2012, S. Ananyev și alții / Rusia (Cererile nr. 42525/07 și 60800/08),
22 mai 2012, T. Idalov / Rusia (Cererea nr. 5826/03).

3.4 Competențe de executare sau competențe delegate

Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 împuternicește Comisia Europeană să modifice anexele. Cu excepția anexei I, Comisia este asistată de un comitet format din reprezentanți ai statelor membre. Procedura de examinare descrisă în Regulamentul (UE) nr. 182/2011 se aplică [în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) litera (c) din regulament].

Comisia a prezentat propuneri privind acordarea de competențe delegate și de executare în domeniul politicii comerciale comune [COM(2011) 82 și COM(2011) 349]. În iunie 2013, Parlamentul European și Consiliul au ajuns la un acord cu privire la modul în care vor da curs propunerilor Comisiei; se prevede că acestea vor adopta, la sfârșitul anului 2013, un regulament care va modifica, printre altele, Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului în sensul prevederii competențelor delegate.

Cu toate acestea, nu s-a oferit un răspuns la întrebarea dacă ar trebui să se aplice o procedură de urgență pentru modificarea anumitor anexe la Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului. Comisia consideră că o astfel de procedură este adecvată în cazul în care listele cuprinzând bunurile interzise și controlate se modifică, în special în cazul în care noi echipamente sau bunuri intră pe piață, fiind imperativ să se aplice imediat măsuri relevante

pentru a preveni crearea de stocuri pe durata termenului de două luni (presupunând că acesta nu va fi prelungit) de care dispun Parlamentul European și Consiliul pentru a exprima eventualele obiecții pe care le au față de măsură.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului² a fost adoptat în 2005 și a intrat în vigoare la 30 iulie 2006. Ca răspuns la cererile adresate de Parlamentul European în 2010 și la constatările că medicamentele exportate din Uniune au fost utilizate pentru a impune pedeapsa capitală într-o țară terță, listele cuprinzând bunuri interzise și controlate din anexele II și III la regulamentul în cauză au fost modificate prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1352/2011 al Comisiei³. Comisia, asistată de un grup de experți, a reexaminat necesitatea aducerii unor noi modificări Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 și anexelor la acesta.
- (2) Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene a dobândit forță juridică obligatorie odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009⁴. Definiția torturii în Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 a fost preluată din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1984 împotriva torturii și altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante și continuă să fie valabilă. Definiția „altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante”, care nu se găsește în Convenție, ar trebui să fie modificată pentru a fi aliniată cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. De asemenea, este necesar să se clarifice înțelesul noțiunii de „sanțiuni legitime” în definițiile privind „tortura” și „alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante”, luând în considerare jurisprudența în materie și politica Uniunii privind pedeapsa capitală.
- (3) Articolele 5, 6 și 7 din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 stabilesc un sistem de acordare de licențe de export care este destinat să împiedice utilizarea bunurilor

² Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului din 27 iunie 2005 privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, JO L 200, 30.7.2005, p. 1.

³ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1352/2011 al Comisiei din 20 decembrie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, JO L 338, 21.12.2011, p. 31.

⁴ JO C 303, 17.12.2011, p. 1.

relevante în vederea aplicării pedepsei capitale, a torturii sau a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante.

- (4) Astfel de măsuri nu trebuie să depășească ceea ce este strict proporțional. Prin urmare, acestea ar trebui să nu împiedice exporturile de medicamente utilizate pentru scopuri terapeutice legitime.
- (5) Având în vedere diferitele caracteristici ale pedepsei capitale, pe de o parte, și ale torturii și altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, pe de altă parte, este necesar să se stabilească un sistem specific de acordare de licențe de export, cu scopul de a împiedica utilizarea anumitor bunuri pentru a impune pedeapsa capitală. Un astfel de sistem ar trebui să țină seama de faptul că o serie de țări au abolit pedeapsa capitală pentru toate infracțiunile și și-au asumat un angajament internațional cu privire la acest aspect. Întrucât există riscul de re-export către țări care nu au făcut acest lucru, ar trebui să se impună anumite condiții și cerințe atunci când se autorizează exporturile către țările care au abolit pedeapsa capitală. Prin urmare, este oportun să se acorde o autorizație generală de export pentru exporturile către țările care au abolit pedeapsa cu moartea pentru toate infracțiunile și au confirmat aceasta printr-un angajament internațional.
- (6) În cazul în care o țară nu a abolit pedeapsa capitală în acest mod, autoritățile competente ar trebui, atunci când examinează o cerere pentru emiterea unei autorizații de export, să verifice dacă există riscul ca utilizatorul final din țara de destinație să folosească bunurile exportate pentru astfel de pedepse. Ar trebui să se impună condiții și cerințe corespunzătoare pentru a controla vânzările sau transferurile către terți de către utilizatorul final. În cazul în care au loc mai multe transferuri între același exportator și utilizator final, autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a revizui statutul utilizatorului final în mod periodic, de exemplu, la fiecare șase luni, mai degrabă decât de fiecare dată când se acordă o autorizație, fără a aduce atingere dreptului acestora de a anula, a suspenda, a modifica sau a revoca o autorizație de export în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005, în cazul în care acest lucru se justifică.
- (7) Pentru a limita sarcina administrativă pentru exportatori, autoritățile competente ar trebui să poată acorda unui exportator o autorizație globală pentru toate transferurile de medicamente de la exportator către un anumit utilizator final pe o perioadă de timp determinată, specificând o cantitate corespunzătoare utilizării normale a bunurilor de către utilizatorul final, atunci când acest lucru se consideră necesar. O astfel de autorizație ar putea, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1236/2005, să fie valabilă cel mult douăsprezece luni, cu posibilitatea unei prelungiri de până la douăsprezece luni.
- (8) Acordarea unei autorizații globale ar fi adecvată, de asemenea, în cazul în care un producător trebuie să exporte medicamente reglementate de Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 către un distribuitor dintr-o țară care nu a abolit pedeapsa capitală, cu condiția ca exportatorul și distribuitorul să fi încheiat un acord obligatoriu din punct de vedere juridic care prevede ca distribuitorul să aplice un set adecvat de măsuri pentru a se asigura că medicamentele nu vor fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală.
- (9) Medicamentele reglementate de Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 pot fi supuse controalelor în conformitate cu convențiile internaționale privind stupefiantele și substanțele psihotrope, cum ar fi Convenția din 1971 privind substanțele psihotrope. Întrucât astfel de controale nu sunt aplicate pentru a împiedica utilizarea medicamentelor în cauză în scopul impunerii pedepsei capitale, ci pentru a preveni

traficul ilicit de droguri, controlul exporturilor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 ar trebui să fie aplicat în plus față de controalele internaționale. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să fie încurajate să utilizeze o procedură unică pentru a aplica ambele sisteme de control.

- (10) Pentru a limita sarcina administrativă pentru exportatori, autoritățile competente ar trebui să poată acorda unui exportator o autorizație globală în ceea ce privește bunurile care sunt controlate, pentru a împiedica utilizarea bunurilor respective în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante.
- (11) Controalele privind exporturile în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 nu ar trebui să se aplice bunurilor al căror export este reglementat în conformitate cu Poziția comună 2008/944/PESC a Consiliului⁵, Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului⁶ și Regulamentul (UE) nr. 258/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁷.
- (12) Este necesar să se interzică brokerilor, în cadrul Uniunii, furnizarea de servicii de intermediere în legătură cu bunurile al căror export și import sunt interzise pentru că bunurile respective nu au nicio altă utilizare practică decât în vederea aplicării pedepsei capitale, a torturii sau a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Interzicerea prestării unor astfel de servicii servește la protejarea principiilor etice ale societății.
- (13) În cazurile în care sunt aplicate controale privind exporturile, furnizarea de servicii de intermediere și furnizarea de asistență tehnică în legătură cu oricare dintre bunurile cuprinse în listă ar trebui să fie interzise în cazul în care intermediarul sau furnizorul de asistență tehnică este conștient de faptul că produsele în cauză sunt sau pot fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, în cazul în care controalele sunt aplicate pentru a împiedica utilizarea acestora pentru a impune pedeapsa capitală, tortura sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, în cazul în care controalele sunt destinate să împiedice o astfel de utilizare. Un operator economic are motive să suspecteze că bunurile sunt sau pot fi destinate pentru astfel de utilizări ilegite, printre altele, în cazul în care o autoritate competentă l-a informat că bunurile sunt sau pot fi destinate unei astfel de utilizări ilegite.
- (14) Cu scopul de a oferi operatorilor economici și autorităților de asigurare a respectării legii o anumită perioadă de timp pentru a aduce procedurilor lor operaționale schimbările necesare pentru a respecta și a asigura aplicarea interdicțiilor, ar trebui să se stabilească o scurtă perioadă de tranziție.
- (15) Este necesar să se introducă obligația pentru autoritățile vamale de a împărtăși anumite informații cu alte autorități vamale, precum și, atunci când depistează exporturi sau importuri interzise de bunuri sau exporturi de bunuri pentru care nu a fost acordată

⁵ Poziția comună 2008/944/PESC a Consiliului din 8 decembrie 2008 de definire a normelor comune care reglementează controlul exporturilor de tehnologie și echipament militar, JO L 335, 13.12.2008, p. 99.

⁶ Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare, JO L 134, 29.5.2009, p. 1.

⁷ Regulamentul (UE) nr. 258/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 privind punerea în aplicare a articolului 10 din Protocolul Organizației Națiunilor Unite împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate (Protocolul ONU privind armele de foc) și de stabilire a măsurilor privind autorizațiile de export, importul și tranzitul pentru arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și muniții, JO L 94, 30.3.2012, p. 1.

autorizația solicitată, de a informa autoritățile relevante, în vederea aplicării de sancțiuni operatorului economic care a săvârșit încălcarea.

- (16) Este necesar să se precizeze că, în măsura în care vizează datele cu caracter personal, prelucrarea și schimbul de informații trebuie să respecte normele aplicabile privind prelucrarea și schimbul de date cu caracter personal în conformitate cu normele prevăzute în Directiva 95/46/CE a Parlamentului European⁸ și a Consiliului și în Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁹.
- (17) Pentru a adopta dispozițiile necesare pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1236/2005, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor I, II, III, IIIa, IIIb, IV și V la regulamentul respectiv. Este deosebit de importantă realizarea de către Comisie a unor consultări adecvate în timpul lucrărilor sale pregătitoare, inclusiv la nivel de experți. În momentul pregătirii și elaborării actelor delegate, Comisia ar trebui să garanteze transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.
- (18) Este necesar să se prevadă aplicarea imediată a actului Comisiei, în cazul în care, atunci când se aduce o modificare la anexele II, III sau IIIa la Regulamentul (CE) nr. 1236/2005, există motive imperative de urgență pentru o astfel de modificare.
- (19) Comisia nu achiziționează echipamente în scopul asigurării respectării legii, deoarece aceasta nu este responsabilă pentru menținerea legii și a ordinii, pentru procedurile în materie penală sau pentru executarea hotărârilor judecătorești în materie penală. Prin urmare, ar trebui să se stabilească o procedură pentru a se asigura furnizarea către Comisie a informațiilor privind echipamentele și produsele necotate pentru asigurarea respectării legii, comercializate în Uniune, cu scopul de a garanta că listele cuprinzând bunuri interzise și controlate sunt actualizate pentru a ține seama de noile evoluții. Comisia ar trebui să informeze autoritățile competente din statele membre cu privire la orice cerere motivată corespunzător a unui stat membru privind adăugarea de bunuri la anexa II, anexa III sau anexa IIIa, înainte de a lua o decizie de modificare a anexei relevante,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului se modifică după cum urmează:

- (1) Articolul 1 se înlocuiește după cum urmează:

„Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește normele Uniunii care reglementează comerțul cu țările terțe având ca obiect bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura

⁸ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date, JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, precum și prestarea de servicii de intermediere și furnizarea de asistență tehnică legată de astfel de bunuri.”

(2) Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) Literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) „tortură” înseamnă orice act prin care unei persoane i se cauzează durere sau suferințe acute, fizice sau mentale, în mod intenționat, în scopul de a obține de la aceasta sau de la o terță persoană informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a săvârșit sau este bănuită a-l fi săvârșit, de a o intimida sau a o constrânge sau de a intimida sau a constrânge o terță persoană, sau pentru orice alt motiv fondat pe o formă de discriminare, indiferent care este aceasta, în cazul în care durerea sau suferințele respective sunt provocate de către, la inițiativa sau cu consimțământul sau acceptul unui funcționar public sau al unei alte persoane care acționează în calitate oficială. Acest termen nu se aplică, cu toate acestea, durerii sau suferințelor care rezultă exclusiv din sancțiuni legitime, nici durerii sau suferințelor inerente sau conexe unor astfel de sancțiuni, însă se aplică durerii sau suferințelor provocate de efectele cumulative ale deficiențelor legate de condițiile de detenție, cum ar fi suprafața redusă a spațiului de cazare, lipsa de igienă sau de îngrijiri și asistență medicală, interzicerea contactelor cu lumea exterioară, un regim de detenție sărac, indiferent de orice intenție specifică sau pozitivă de a cauza durere sau suferință din partea celor care conduc penitenciarul sau o altă unitate de detenție, chiar dacă o persoană fizică este lipsită de libertate în conformitate cu legea. Pedepsa capitală nu este considerată în niciun caz o sancțiune legitimă;

(b) „alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante” înseamnă orice act prin care unei persoane i se cauzează durere sau suferințe acute, fizice sau mentale, în cazul în care durerea sau suferințele respective sunt provocate de către, la inițiativa sau cu consimțământul ori acceptul unui funcționar public sau al unei alte persoane care acționează în calitate oficială. Acest termen nu se aplică, cu toate acestea, durerii sau suferințelor care rezultă exclusiv din sancțiuni legitime, nici durerii sau suferințelor inerente sau conexe unor astfel de sancțiuni, însă se aplică durerii sau suferințelor provocate de efectele cumulative ale deficiențelor legate de condițiile de detenție, cum ar fi suprafața redusă a spațiului de cazare, lipsa de igienă sau de îngrijiri și asistență medicală, interzicerea contactelor cu lumea exterioară sau un regim de detenție sărac, indiferent de orice intenție specifică sau pozitivă de a cauza durere sau suferință din partea celor care conduc penitenciarul sau o altă unitate de detenție, chiar dacă o persoană fizică este lipsită de libertate în conformitate cu legea. Pedepsa capitală nu este considerată în niciun caz o sancțiune legitimă;”

(b) Litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) „autoritate competentă” înseamnă o autoritate a unuia dintre statele membre menționate la anexa 1 care, în conformitate cu articolul 8, este abilitată să decidă cu privire la o cerere de autorizare;”

(c) Se adaugă următoarele litere după litera (i):

„(j) „teritoriul vamal al Uniunii” înseamnă teritoriul menționat la articolul 3 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului*;

(k) „servicii de intermediere” înseamnă:

- (a) negocierea sau pregătirea tranzacțiilor privind achiziționarea, vânzarea sau furnizarea de bunuri relevante dinspre o țară terță către oricare altă țară terță, sau
- (b) vânzarea sau cumpărarea de bunuri relevante care se află în țări terțe, în vederea transferului lor către o altă țară terță.

În sensul prezentului regulament, prestarea în exclusivitate de servicii auxiliare este exclusă din această definiție. Serviciile auxiliare sunt transportul, serviciile financiare, asigurarea sau reasigurarea sau publicitatea sau promovarea cu caracter general;

(l) „broker” înseamnă orice persoană fizică sau juridică sau orice parteneriat rezident sau stabilit într-un stat membru al Uniunii care prestează serviciile definite la litera (k) dinspre Uniune către teritoriul unei țări terțe;

(m) „furnizor de asistență tehnică” înseamnă orice persoană fizică sau juridică sau orice parteneriat rezident sau stabilit într-un stat membru al Uniunii care furnizează asistență tehnică, definită la litera (f), dinspre Uniune către teritoriul unei țări terțe;

(n) „exportator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică sau orice parteneriat în numele căruia se face o declarație de export, mai precis persoana care, în momentul acceptării declarației, deține un contract cu destinatarul din țara terță în cauză și are competența necesară pentru a decide expedierea bunurilor în afara teritoriului vamal al Uniunii. În cazul în care nu a fost încheiat niciun contract de export sau în cazul în care titularul contractului nu acționează în nume propriu, prin exportator se înțelege persoana care are competența necesară pentru a decide expedierea produsului în afara teritoriului vamal al Uniunii. În cazul în care dreptul de a dispune de bunuri aparține unei persoane stabilite în afara Uniunii, în conformitate cu contractul pe care se bazează exportul, exportatorul este considerat a fi partea contractantă stabilită în Uniune;

(o) „autorizație generală de export a Uniunii” înseamnă o autorizație de export pentru exporturi către anumite țări de destinație, disponibilă pentru toți exportatorii care îndeplinesc condițiile și cerințele de utilizare cuprinse în anexa IIIb;

(p) „autorizație individuală de export” înseamnă o autorizație acordată unui exportator specific pentru exporturile către un utilizator final sau destinatar dintr-o țară terță și care acoperă una sau mai multe bunuri;

(q) „autorizație globală de export” înseamnă o autorizație acordată unui anumit exportator cu privire la un tip de marfă valabil pentru exportul către unul sau mai mulți utilizatori finali specificați sau, în cazul în care exportatorul este un producător de bunuri incluse în anexa IIIa, o autorizație acordată unui distribuitor;

(r) „distribuitor” înseamnă un operator economic care desfășoară activități en gros cu produse medicale sau substanțe active, cum ar fi achiziționarea medicamentelor și a substanțelor active de la producători, păstrarea, furnizarea sau exportarea produselor respective; activitățile en gros nu includ achiziția de către un spital, o farmacie sau un cabinet medical în scopul unic al furnizării de medicamente către public.

* Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, JO L 301, 19.10.1992, p. 1.

- (3) Următorul articol se adaugă după articolul 4:

„Articolul 4a

Interzicerea serviciilor de intermediere

Este interzis ca un broker să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță, servicii de intermediere legate de bunurile enumerate în anexa II, indiferent de proveniența bunurilor respective.”

(4) La articolul 5, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Pentru orice export de bunuri enumerate în anexa III, este necesară o autorizație, indiferent de proveniența bunurilor respective. Cu toate acestea, nu este necesară nicio autorizație pentru bunurile care nu fac decât să traverseze teritoriul vamal al Uniunii, și anume, bunurile care nu au primit o altă destinație sau utilizare vamală decât regimul de tranzit extern în conformitate cu articolul 91 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului, inclusiv depozitarea de bunuri non-UE într-o zonă liberă supusă controlului de tip I sau într-un antrepozit liber.

Anexa III cuprinde următoarele bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune tortura sau alte pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante:

- (a) bunuri utilizate, în principal, pentru asigurarea respectării legii și
- (b) bunuri care, ținând seama de caracteristicile lor tehnice și de concepere, prezintă un risc substanțial de utilizare în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante.

Anexa III nu cuprinde:

- (a) arme de foc supuse controlului în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 258/2012 al Parlamentului European și al Consiliului;
- (b) bunuri cu dublă utilizare reglementate de Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului și
- (c) bunuri reglementate de Poziția comună a Consiliului 2008/944/PESC.”

(5) La articolul 6, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Deciziile privind cererile de autorizare pentru exportul de bunuri enumerate în anexa IIIa se iau de către autoritățile competente de la caz la caz, luând în considerare toate aspectele relevante, inclusiv, în special, dacă o cerere privind un export identic în esență a fost respinsă de un alt stat membru în ultimii trei ani, precum și aspecte privind utilizarea finală prevăzută și riscul de deturnare de la aceasta.”

(6) După articolul 7 se introduce următorul text:

„Articolul 7a

Interzicerea anumitor servicii

1. Este interzis ca un broker să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță, servicii de intermediere privind bunurile enumerate în anexa III, indiferent de proveniența acestora, în cazul în care brokerul știe sau are motive să suspecteze că o parte dintr-un transport de astfel de bunuri este sau ar putea fi destinată utilizării în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, într-o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Uniunii.
2. Este interzis ca un furnizor de asistență tehnică să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță, asistență tehnică în ceea ce privește

bunurile enumerate în anexa III, indiferent de proveniența acestora, în cazul în care furnizorul unei astfel de asistențe știe sau are motive să suspecteze că unele sau toate bunurile relevante sunt sau ar putea fi destinate utilizării în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, într-o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Uniunii.”

- (7) După articolul 7a se introduce următorul capitol:

„Capitolul IIIa

Bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală

Articolul 7b

Obligația obținerii unei autorizații de export

1. Este necesară o autorizație pentru orice export care implică bunurile enumerate în anexa IIIa, indiferent de proveniența acestora. Cu toate acestea, nu este necesară nicio autorizație pentru bunurile care nu fac decât să traverseze teritoriul vamal al Uniunii, și anume, bunurile care nu au primit o destinație sau o utilizare vamală aprobată altele decât regimul de tranzit extern în conformitate cu articolul 91 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului, inclusiv depozitarea de bunuri non-UE într-o zonă liberă supusă controlului de tip I sau într-un antrepozit liber.

Anexa IIIa cuprinde bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală și care au fost aprobate sau efectiv utilizate pentru a impune pedeapsa capitală de către una sau mai multe țări terțe care nu au abolit pedeapsa capitală. Nu sunt incluse:

- (a) armele de foc reglementate de Regulamentul (UE) nr. 258/2012 al Parlamentului European și al Consiliului;
 - (b) produsele cu dublă utilizare reglementate de Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului și
 - (c) bunurile reglementate de Poziția comună 2008/944/PESC a Consiliului.
2. În cazul în care exportul de medicamente necesită o autorizație de export în temeiul prezentului regulament și exportul respectiv face, de asemenea, obiectul unor cerințe de autorizare în conformitate cu o convenție internațională privind controlul stupefiantelor și al substanțelor psihotrope, cum ar fi Convenția din 1971 privind substanțele psihotrope, statele membre pot folosi o procedură unică pentru a îndeplini obligațiile impuse de prezentul regulament și de convenția relevantă.

Articolul 7c

Criterii de acordare a autorizațiilor de export

1. Deciziile privind cererile de autorizare pentru exportul de bunuri enumerate în anexa IIIa se iau de către autoritățile competente, de la caz la caz, luând în considerare toate aspectele relevante, inclusiv, în special, dacă o cerere pentru un export identic în esență a fost respinsă de alt stat membru în ultimii trei ani, precum și aspecte privind utilizarea finală prevăzută și riscul de deturnare de la aceasta.

2. Autoritatea competentă nu acordă autorizația în cazul în care există suspiciuni întemeiate cu privire la faptul că bunurile enumerate în anexa IIIa ar putea fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală într-o țară terță.
3. Se aplică următoarele linii directoare pentru a verifica utilizarea finală prevăzută și riscul de deturnare de la aceasta:
 - 3.1. În cazul în care producătorul unui medicament care conține o substanță activă menționată în anexa IIIa solicită o autorizație pentru exportul unor astfel de produse către un distribuitor dintr-o țară terță, autoritatea competentă evaluează dispozițiile contractului încheiat de către exportator și distribuitor, precum și măsurile pe care le iau aceștia pentru a se asigura că medicamentele nu vor fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală.
 - 3.2. În cazul în care se solicită o autorizație pentru exportul de bunuri enumerate în anexa IIIa către un utilizator final dintr-o țară terță, autoritatea competentă evaluează riscul de deturnare ținând seama de dispozițiile contractuale aplicabile și de declarația privind utilizarea finală semnată de către utilizatorul final, în cazul în care există o astfel de declarație. În cazul în care nu există o declarație privind utilizarea finală, este responsabilitatea exportatorului să demonstreze identitatea utilizatorului final și modul în care vor fi utilizate bunurile. În cazul în care exportatorul nu furnizează suficiente informații pentru a putea evalua riscul de deturnare, se consideră că autoritatea competentă are motive rezonabile să creadă că bunurile ar putea fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală.

Articolul 7d

Interzicerea anumitor servicii

1. Este interzis ca un broker să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță servicii de intermediere legate de bunurile menționate în anexa IIIa, indiferent de proveniența acestora, în cazul în care intermediarul știe sau are motive să suspecteze că orice parte a unui transport de astfel de bunuri este sau poate fi destinată utilizării în scopul impunerii pedepsei capitale într-o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Uniunii.
 2. Este interzis ca un furnizor de asistență tehnică să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță asistență tehnică în ceea ce privește bunurile enumerate în anexa IIIa, indiferent de proveniența acestora, în cazul în care furnizorul unei astfel de asistențe știe sau are motive să suspecteze că unele sau toate bunurile relevante sunt sau ar putea fi destinate utilizării în scopul impunerii pedepsei capitale într-o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Uniunii.”
- (8) Articolul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 8

Tipuri de autorizații și autoritățile emitente

1. Prezentul regulament instituie o autorizație generală de export a Uniunii pentru anumite exporturi prevăzute în anexa IIIb.

Autoritatea competentă a statului membru în care este stabilit exportatorul poate interzice exportatorului să utilizeze autorizația, în cazul în care există motive întemeiate de suspiciune cu privire la capacitatea acestuia de a se conforma condițiilor autorizației sau unei dispoziții din legislația privind controlul exporturilor.

Autoritățile competente ale statelor membre fac schimb de informații privind toți exportatorii privați de dreptul de a utiliza autorizația generală de export a Uniunii, cu excepția cazului în care acestea stabilesc faptul că un anumit exportator nu va încerca să exporte bunurile enumerate în anexa IIIa prin intermediul unui alt stat membru. În acest scop, se utilizează un sistem securizat și criptat pentru schimbul de informații.

2. Autorizația pentru exporturi altele decât cele menționate la alineatul (1) pentru care este necesară o autorizație în temeiul prezentului regulament este acordată de autoritatea competentă a statului membru în care este stabilit exportatorul, în conformitate cu lista din anexa I. Autorizația poate fi individuală sau globală, în cazul în care vizează bunurile enumerate în anexa III sau în anexa IIIa. O autorizație privind bunurile enumerate în anexa II trebuie să fie o autorizație individuală.
3. Autorizația pentru importurile care necesită emiterea unei autorizații în temeiul prezentului regulament este acordată de autoritatea competentă a statului membru în care este stabilit muzeul, în conformitate cu lista din anexa I. Autorizația pentru bunurile enumerate în anexa II trebuie să fie o autorizație individuală.
4. Autorizația pentru furnizarea de asistență tehnică în legătură cu bunurile enumerate în anexa II este acordată de către:
 - (a) autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit furnizorul serviciului, în conformitate cu lista din anexa I, în cazul în care asistența urmează să fie acordată unui muzeu dintr-o țară terță sau
 - (b) autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit muzeul, în conformitate cu lista din anexa I, în cazul în care asistența urmează să fie acordată unui muzeu din Uniune.
5. Solicitanții furnizează autorităților competente toate informațiile relevante necesare pentru cererile de autorizații de export individuale sau globale ori pentru cererile de autorizații de import individuale, astfel încât autoritățile competente să dispună de informații complete, în special cu privire la utilizatorul final, țara de destinație și utilizarea finală a bunurilor. Autorizația poate fi condiționată de o declarație cu privire la utilizarea finală, dacă este cazul.
6. Prin derogare de la alineatul (5), în cazul în care medicamentele urmează să fie exportate de un producător către un distribuitor, cel dintâi trebuie să furnizeze informații cu privire la pregătirile realizate și la măsurile luate pentru a împiedica utilizarea produselor în scopul impunerii pedepsei capitale, cu privire la țara de destinație și, în măsura în care acestea sunt disponibile, la utilizarea finală și utilizatorii finali ai bunurilor.
7. Statele membre prelucrează cererile de autorizații individuale sau globale într-un termen care urmează să fie stabilit de legislația sau practica națională.”
- (9) La articolul 11, se adaugă următorul alineat:

„(5) Toate notificările necesare în temeiul prezentului articol se realizează prin intermediul unui sistem de schimb de informații securizat și criptat.
- (10) După articolul 11 se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Schimburile de informații de către autoritățile vamale

1. În vederea gestionării riscurilor în domeniul vamal, autoritățile vamale fac schimb de informații relevante, în conformitate cu articolul 4g din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei*.
2. Autoritățile vamale informează autoritățile competente din statul membru în cauză atunci când au loc exporturi sau importuri de bunuri care sunt interzise de articolul 3 sau articolul 4. De asemenea, autoritățile vamale informează autoritățile competente respective în cazul exporturilor fără autorizație, astfel cum se menționează la articolul 5 sau la articolul 7b.

* Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar, JO L 253, 11.10.1993, p.1.”

(11) Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

Modificarea anexelor

În conformitate cu articolul 15a, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru modificarea anexelor I, II, III, IIIa, IIIb, IV și V. Datele din anexa I privind autoritățile competente din statele membre sunt modificate pe baza informațiilor furnizate de statele membre.

În cazul modificării anexelor II, III sau IIIa, atunci când există motive urgente care impun acest lucru, procedura prevăzută la articolul 15b se aplică actelor delegate adoptate în conformitate cu prezentul articol.”

(12) După articolul 12 se introduce următorul articol:

„Articolul 12a

Cererile de adăugare a unor bunuri la una din listele de bunuri

1. Fiecare stat membru poate adresa Comisiei o cerere justificată temeinic pentru a adăuga bunuri concepute sau comercializate în scopul aplicării legii la anexa II, anexa III sau anexa IIIa. O astfel de cerere trebuie să includă:
 - (a) informații referitoare la conceperea și caracteristicile bunurilor;
 - (b) informații privind toate scopurile în care pot fi utilizate bunurile;
 - (c) informații privind normele naționale sau internaționale care ar fi încălcate în cazul în care bunurile ar fi utilizate în scopul aplicării legii.
2. În termen de trei luni, Comisia poate solicita statului membru solicitant să furnizeze informații suplimentare, în cazul în care consideră că cererea nu abordează unul sau mai multe aspecte relevante sau că sunt necesare informații suplimentare privind unul sau mai multe aspecte relevante. Aceasta comunică aspectele asupra cărora este necesară furnizarea de informații suplimentare.
3. În cazul în care consideră că nu este necesar să solicite informații suplimentare sau, dacă este cazul, la primirea informațiilor suplimentare pe care le-a solicitat, Comisia inițiază, în termen de șase luni, procedura de adoptare a modificării solicitate sau informează statele membre solicitante cu privire la motivele pentru care nu a procedat astfel.”

- (13) După articolul 13, se introduce următorul articol:

„Articolul 13a

Prelucrarea datelor cu caracter personal

Datele cu caracter personal sunt prelucrate și fac obiectul schimburilor de informații în conformitate cu normele prevăzute în Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului* și în Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului**.

* Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

** Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date, JO L 8, 12.1.2001, p.1”

- (14) Articolul 15 se elimină.

- (15) După articolul 15, se introduc următoarele articole:

„Articolul 15a

Exercitarea delegării de competențe

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 12 este conferită Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la.... Comisia întocmește un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește în mod tacit, pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune unei astfel de reînnoiri cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 12 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu afectează valabilitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. Imediat după adoptarea unui act delegat, Comisia notifică simultan Parlamentului European și Consiliului acest lucru.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 12 intră în vigoare numai în cazul în care nu au fost exprimate obiecții nici de către Parlamentul European, nici de către Consiliu în termen de două luni de la notificarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestei perioade, Parlamentul European și Consiliul informează Comisia că nu au obiecții. Termenul se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 15b

Procedura de urgență

1. Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră în vigoare fără întârziere și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecție în conformitate cu alineatul (2). În notificarea unui act delegat Parlamentului European și Consiliului se precizează motivele pentru care s-a folosit procedura de urgență.
 2. Fie Parlamentul European, fie Consiliul poate formula obiecții cu privire la un act delegat, în conformitate cu procedura menționată la articolul 15a alineatul (5). Într-un astfel de caz, Comisia abrogă actul fără întârziere, în urma notificării deciziei de a formula obiecții de către Parlamentul European sau de către Consiliu”.
- (15) Anexele se modifică după cum urmează:
- (a) În anexa III, secțiunea 4 se elimină.
 - (b) Se adaugă o nouă anexă IIIa, al cărei text este redat în anexa I la prezentul regulament.
 - (c) Se adaugă o nouă anexă IIIb, al cărei text este redat în anexa II la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Punctul 6 de la articolul 1 și, în măsura în care se introduce articolul 7d, punctul 7 de la articolul 1 se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele